

[Retoft.]

Ingen, der beskæftiger sig med Økonomi, har kunnet undgaa at lægge Mærke til den meget store Stigning i Ejendomspriserne, og jeg er bange for, at efterhaanden som Pengerigeligheden tager til, vil Ejendomspriserne ogsaa stige yderligere. Jeg vil tro, at Stigningen har været særlig stærk for Landejendomme, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Finansminister og Regeringen i det hele at tage dette Spørgsmaal op til en alvorlig Overvejelse. Mon ikke Tiden er inde, hvor det vil være politisk muligt at faa dette Spørgsmaal løst? Man kunde jo f. Eks. gaa den Vej, at man opkrævede en Jordskyld efter Konjunkturprincippet. Vi har før set, at Skatterne faldt med faldende Forrentningsprocent, og derfor vilde det vel ogsaa være rimeligt, om man tog Tanken om Skattens Bevægelighed op nu, hvor Forrentningsprocenten er stigende. Men jeg vil tro, at man dertil maa gaa ind i en Overvejelse af at paalægge en Omsætningsskat ved Handel med Ejendomme under særlige Forhold. Jeg vil mene, at dette i nogen Grad vil hemme Prisstigningen, og det vil af mange Grunde være et uvurderligt Gode for Eftertiden. Det vil maaske være rigtigt, at en saadan Skat gaar til et særligt Formaal; i hvert Fald maa dette undersøges, før man tager en Indkomst af denne særlige Karakter og anvender den til Dagens og Vejens almindelige Udgifter. Hvis et saadant Spørgsmaal kan løses her i Rigsdagen, maa Skatten anvendes til et Formaal, som alle Rigsdagens Partier nærer den dybeste Interesse for, og jeg kunde derfor tænke mig, at Provenuet af en saadan Skat anvendtes til at billiggøre Fremskaffelsen af nye Landbohjem eller Boliger, alt efter hvor Indkomsterne stammer fra. Fremskaffelsen af nye Landbohjem og Boliger har hele Rigsdagens Interesse, og hvad der er endnu mere vigtigt, Landets Ungdom venter paa, at der skaffes Udvej disse Spørgsmaal vedrørende.

Rigsdagen vil efter min Opfattelse være vel tjent med at løse dette Spørgsmaal og gøre det snart. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister, at han tager ogsaa dette Spørgsmaal ind i sine Overvejelser, naar han i den nærmeste Tid skal beskæftige sig med Skattespørgsmaalet. Selv om det er store Beløb, der agtes udskrevet efter det foreliggende Lovforslag, tror jeg, det vil være forholdsvis let for den højtærede Finansminister at faa Rigsdagens Tilslutning. Jeg fremsætter denne Formodning efter at have gennemlæst, hvad

Hovedordførerne sagde ved første Behandling af Finansloven. Det gik nemlig som en rød Traad gennem samtlige Taler, at man var tilfreds med, at der stadig var Balance paa Statsregnskabet, og med, at denne Balance ikke var skabt ved Optagelse af Laan til de almindelige Driftsudgifter. Stærkest blev det vistnok sagt af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det har været og vil navnlig i Fremtiden vise sig rigtigt, at Rigsdagen hidtil har fulgt Regeringen i en Politik, der gaar ud paa saa vidt muligt ikke at trække Veksler paa Eftertiden. Jeg ser en Anerkendelse af den førte Skattepolitik fra den nuværende højtærede Finansministers Side deri, at han har overtaget Forslaget, som vi behandler, uændret fra sin Forgænger.

Som allerede tidligere nævnt tales og skrives der i disse Dage meget om Skat. Jeg har med stor Interesse læst Referater i flere Blade af de Møder, Ligningsdirektoratet i denne Tid afholder Landet over for at tilrettelægge Ligningen for det kommende Skatteaar. Jeg har der navnlig hæftet mig ved, at det er lykkedes Ligningsdirektoratet gennem det sidste Aars Arbejde at fremskaffe et Beløb paa op imod en halv Snes Millioner Kroner som Efterbetaling og Bøder for urigtig Selvangivelse. Om man derfor under denne Lovs videre Behandling skal skride til at indføre skærpede Straffebestemmelser dette Forhold vedrørende, skal jeg ganske lade staa hen; men jeg vil gerne ved den Lejlighed, som her gives mig, udtale, at jeg finder det meget forkasteligt, at enkelte Medborgere skulder fra deres Forpligtelser; navnlig i en Tid som den, vi i Øjeblikket gennemlever, hvor det efter min Opfattelse, en Opfattelse, som jeg heldigvis deler med saa godt som hele den danske Befolkning, gælder noget langt vigtigere end at spare nogle usle Kroner i Skat og især spare dem paa andre Medborgeres Bekostning. Vi forarges, naar vi hører om, at en eller anden har faaet uretmæssig Hjælp ved urigtige Oplysninger eller ved andre Urigtigheder, som man kan komme til Kundskab om, og jeg finder, det er godt, at vi forarges, idet det viser, at vi er et sundt Folk. Men jeg synes, at det, som disse Skatteskulkerer i Virkeligheden gør, er det samme: de sørger uretmæssigt for, at de Borgere, der redeligt opgør deres Indkomst og Formue, tvinges til at betale mere, end Tilfældet vilde være blevet, hvis alle havde opgivet ærligt. Jeg tror, at den danske Presse her vilde have en Opgave og en værdig Opgave ved at oplyse Læserne om, at er